

VYSKUPAS KĘSTUTIS KĖVALAS TELŠIŲ VYSKUPIJOS APAŠTALINIS ADMINISTRATORIUS

2020 m. birželio 1 d.
Šv. Justino Šventė

Brangūs broliai ir seserys, mieli Žemaičiai,

nuoširdžiai sveikinu Jus Šv. Justino, mūsų vyskupijos dangiškojo globėjo, dieną! Šiandien, minėdami šį žymiausią pirmųjų amžių krikščionių filosofą ir apologetą, meldžiame Jo užtarimo mums, trečiojo tūkstantmečio Bažnyčios vaikams, šiame ypatingame laike, kai visas pasaulis išgyvena pandemijos iššūkį, ieškantiems Dangaus pagalbos ir paguodos.

Kas galėjo pagalvoti, kad taip greitai pasikeis mūsų visų ir pasaulio gyvenimas! Jau kone trečias mėnuo, kai gyvename karantino sąlygomis. Mes, tikintieji, esame Bažnyčios drąsinami nuolat skaityti laiko ženklus. Tad ką Viešpats nori mums pasakyti šiuo metu? Juk tikrai dažnas iš mūsų susimąstome, kokia šio laiko prasmė. Kaip Popiežius Pranciškus neseniai rašytame laiške dvasininkams pastebėjo, pirmoji apaštalų bendruomenė taip pat patyrė uždarmo, atskyrimo, baimės ir netikrumo laikotarpį. Mokiniai buvo užsidarę penkiasdešimt dienų iki to galingo skelbimo, kuris pakeitė ir jų pačių, ir pasaulio istoriją. Mes, šių dienų krikščionys, taip pat tikime, kad Viešpats ir šiam laikui turi savo planą, o visa, kas dabar vyksta, turi prasmę ir tikslą.

Pirmiausia, šis laikas yra mūsų tikėjimo patikrinimas. Ar šiandien pasitikime Viešpačiu, tariančiu savo mokiniams „Ramybė Jums!“ (Jn. 20, 19)? Jei taip, tai baimė ir nerimas negali dominuoti mūsų širdyse. Juk Jis kvietė ir mokinius, ir mus šiandien kviečia: „Imkite Šv. Dvasią“ (Jn. 20, 22). Tai kvietimas įsileisti Jį patį į savo gyvenimą, į savo širdį, nes Jis gali pas mus ateiti net ir „durims esant užrakintoms“. O tada Jis pakeičia mūsų žvilgsnį į įvykius, pasaulio istoriją, o juo labiau į savo gyvenimą.

Antra, šis laikas mums primena, koks pasaulis nepastovus. Viskas, ką mes taip norime turėti kaip mūsų saugumo garantus – ekonominę padėtį, pastovų uždarbį ar gerą sveikatą, yra trupu. Nematomas virusas visa tai gali staiga pakeisti. Tai, kas tikrai pastovu ir nekintama, yra Dievas. Juo remdamasis žmogus, pasak evangelijos, statosi „namą ant uolos“ (Mt. 7, 24). Tai mus privertė pamąstyti, kai negalėjome daryti, kas mums taip įprasta: eiti į darbą, laisvai susitikti ar net ateiti į bažnyčią. Gal Viešpats šiame sustabdytame laike norėjo, kad mes ramiai ir be skubos permąstytume savo gyvenimą? Blezas Paskalis yra sakęs, kad žmonijos problemos kyla iš negebėjimo ramiai atsisėsti kambaryje, vienuoje. Ir štai - karantino metu mes visi turėjome gerą progą ramybei ir daugiau laiko su savo artimaisiais. Lietuvos vyskupai šių metų Gavėnios laiške kvietė mus šį laiką išnaudoti atsiverčiant Šventąjį Raštą, be skubos pasimelsti, atnaujinti bendrystę šeimose.

Pagaliau, šis laikas mus išmokė naujai pažvelgti į turimas technologijas. Kiek daug mūsų darbų, susitikimų, mokymosi ir net evangelizacijos iniciatyvų gali vykti interneto pagalba! Aišku, tai negali visiškai pakeisti gyvų susitikimų. Tai ypač skaudžiai pajutome, kai negalėjome drauge susirinkę švęsti Eucharistijos ir priimti mus stiprinančių sakramentų. Tačiau karantino metu išmoktos pamokos - naudojantis moderniomis galimybėmis pasiekti vieni kitus - bus šio laiko teigiama įtaka mūsų ateičiai: kaip taupyti laiką ir saugoti gamtą, atsisakant nebūtinų kelionių, kaip panaudoti naująsias medijas ir socialinius tinklus mūsų dvasiniam augimui.

Karantino laikas stipriai pakoregavo ir mūsų šių metų Telšių vyskupijos pastoracinius planus. Juk buvome pasirengę visus dekanatus jungiančiai vėl naujai „Palaiminimų Sekmadienių“ misijai. Planavome vyskupijos pastoracinių centrų inicijuotus susitikimus su mūsų jaunimo, šeimos, *Caritas*

bendradarbiais bei katechetais parapijose ir dekanatuose. Jau buvome pradėję mūsų vyskupijos dvasininkų susitikimus dekanatų centruose, o jaunimas, besiruošiantis Sutvirtinimo sakramentui vėl dalyvavo Sutvirtinamųjų savaitgaliuose bei rengėsi baigiamajai „Užtvirtink“ šventei Palangoje. Visa tai turėjo įvykti. Tačiau Viešpats padovanojo mums kitus bendrystės būdus. Tai, tikime, padės Jo malonei dar labiau skleistis, nes Jo veikimui nėra sienų, nėra karantino. Atrodo, kad Gerasis Dievas panorėjo mus padrąsinti imtis naujų evangelizacijos ir katechezės būdų, kurie anksčiau mums neatrodė taip svarbūs.

Džiaugiamės, kad daug Telšių vyskupijos parapijų atrado galimybę transliuoti Šv. Mišias ir kitas pamaldas. Tai tapo dovana ne tik parapijų bendruomenėms, bet ir atsirado platesnės maldos, bendrystės bei dvasinio augimo galimybės. Į mūsų transliacijas atkreipė dėmesį ir pasaulietinė žiniasklaida, kas mums tapo gera proga pakalbinti mūsų brolius ir seseris, kurie gal dar nedrįsta įžengti į bažnyčios liturgijos šventimą ar sutikti jos bendruomenę.

Telšių vyskupijos Jaunimo centras inicijavo maldos akcijas jaunimui, kurių metu, ypač gegužės mėnesį, iš įvairių parapijų sklido kvietimas jauniems žmonėms jungtis į gegužines pamaldas ir taip atrasti šią brangią mūsų bažnyčios liaudiškojo pamaldumo tradiciją. Karantino laikas suteikė galimybę keletą kartų nuotoliniu būdu susiburti vyskupijos jaunimo dvasios tėvams ir diskutuoti apie įmanomus būdus šiandienos jaunam žmogui skelbti evangeliją.

Mūsų Šeimos centras, per pastaruosius metus įtvirtinęs sužadėtinių rengimo sistemišką darbą, šiuo metu tobulino nuotolinių kursų galimybę - vedė juos interneto pagalba. Taip pat kūrė paskaitų vaizdo įrašus, kurie pasitarnaus ir ateityje. Galime pasidžiaugti, kad pastaraisiais metais pasisekė pakviesti šaunų sužadėtinių rengėjų būrį - šeimas, kurios savo gyvenimiška ir tikėjimo patirtimi noriai dalinosi su sužadėtiniais, besirengiančiais Santuokos sakramentui. Toliau Šeimos centro iššūkis ir misija - inicijuoti sistemingą šeimos palaikymo programų įgyvendinimą Telšių vyskupijos parapijose. Karantinas ypač parodė, kad šeimos artimoje aplinkoje patiria darnaus sugyvenimo iššūkių, todėl pagalba joms tampa ypač svarbi misija.

Vyskupijos *Caritas*, planavęs ieškoti bendradarbių ir savanorių parapijose, karantino metu dar kartą turėjo galimybę įsitikinti, kaip svarbu atnaujinti mūsų *Caritas* veikimą jaunimo pajėgomis. Juk vyresnio amžiaus žmonės, būdami dosnios širdies ir laiku, ir pagalba, visgi dėl rizikos amžiaus negalėjo padėti karantino metu kaip įprastai. Šis laikas tapo galimybe *Caritas* centrų bendradarbiams nuodugniau pasikalbėti, apmąstyti pagalbos vargšams naujus būdus.

Telšių vyskupijos Katechetikos centras kvietė tikybos mokytojus ir parapijų katechetus išnaudoti karantino laiką pasitelkiant interneto pagalbą ir drąsino kūrybingai rengti vaikus ir jaunimą sakramentams. Ši patirtis tikrai padės mūsų katechetams ateityje.

Labai džiugu pažymėti, kad po 30 metų, kai jau veikia atkurta Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarija, prasidėjo naujas šios *Alma Mater* gyvavimo laikas. Šiais metais čia studijas baigė pirmoji visų Lietuvos vyskupijų seminaristų propedeutinio kurso laida. Simboliška, kad Žemaitija, tiek daug prisidėjusi prie Lietuvos valstybės iškilimo, šiandien tai pakartoja savitu būdu - svariu indėliu prisideda prie visų būsimų Lietuvos kunigų rengimo.

Ir galiausiai, labai norisi priminti didžią visai Žemaitijai ir Lietuvai džiaugsmo bei pasididžiavimo proga. Šiomet Žemaičių Kalvarijos Kalnų maldos ir giedojimo tradicijai yra suteikiamas Nematerialaus Lietuvos kultūros paveldo titulas. Įvertinimo pažymėjimo įteikimo ceremonija vyks šių metų liepos 2 d. Vilniuje, kai drauge švęsdami Švč. Mergelės Marijos - Šeimos Karalienės - Iškilme pradėsime Didžiuosius Žemaičių Kalvarijos Atlaidus.

Brangūs broliai ir seserys, melskimės už mūsų vyskupiją, kuri pažymėta tokia garbinga tikėjimo tradicija ir gyvavimo istorija! Labai prašau maldoje palaikyti Telšių vyskupijos naująjį ganytoją Jo Ekscelenciją vyskupą Algirdą Jurevičių! Te naujos bendrystės kūrimo pastangos duoda gausių vaisių!

Tegyvuoja Žemaitija, jos ganytojai ir visi tikintieji Gerojo Viešpaties bei Švč. Mergelės Marijos, taip gerbiamos Žemaičių Kalvarijoje, garbei!

Maldos vienybėje

+Kęstutis Kėvalas